

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. H. V.**, zastoupeného JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Hlinky 142a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 297/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2006, č.j. OAM-701/LE-PA04-PA04-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2006, č. j. 56 Az 297/2006 – 23,

### t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Radany Pekárkové **se u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 9. 2006, č.j. OAM-701/LE-PA04-PA04-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvodem obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. soudem vydané rozhodnutí bylo v rozporu – a tedy nezákonné – s ustanoveními soudního řádu správního upravujícími důvody odmítnutí návrhu. Stěžovatel nesouhlasí v rozsahu uplatněných námitek se závěrem krajského soudu, že podaná žaloba postrádala náležitosti stanovené v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a domnívá se, že jeho podání obsahovalo žalobní body vymezené dostačujícím způsobem, rovněž odkaz na spisový materiál vztahující ke správnímu řízení o jeho žádosti o udělení azylu je dostatečně určujícím důkazním prostředkem. V souladu s nálezy Ústavního soudu týkající se posuzované věci se Nejvyšší správní soud k podobným či totožným tvrzením vyjádřil již ve své předchozí judikatuře, především poukazuje na právní názor ohledně otázky náležitého vymezení žalobních bodů vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaným pod č. 113/2004 Sb. NSS, dále lze uvést například rozsudek ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2004 č. j. 7 Azs 41/2004 – 50, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, tj. vylicít, jakých konkrétních kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud tedy žaloba neobsahuje jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, a žalobce tuto vadu k výzvě krajského soudu neodstraní, je namístě ji odmítnout. V souzené věci tyto náležitosti žaloby na výzvu krajského soudu žalobce nedoplnil a nebylo možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba byla natolik neurčitá, že z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má krajský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat. Citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tak zcela odstranil výkladové rozpory dotčených zákonných ustanovení. Námitku porušení poučovací povinnosti soudu ve smyslu ust. § 36 odst. 1 s. ř. s.

je nutno odmítnout, neboť obsah soudního spisu dokládá naplnění veškerých zákonných podmínek požadovaných pro odmítnutí řízení o podání v důsledku neodstranění jeho vad. Krajský soud tedy ve věci nepochybil, napadeným usnesením zákon neporušil a správně žalobu podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 3. 2007. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2007

JUDr. Marie Součková  
předsedkyně senátu

